

fen). Han ønskede i Dag igjen, at man, naar man talte om Mistillid mellem Regjering og Rigsdag, ubetinget vilde i Stedet for Rigsdagen sige Folkethinget. Ja, den Tjeneste kan man gjerne gjøre ham, men Forskjellen bliver i mine Dine ikke saa meget stor. Det ærede Medlem vil jo dog vist i det Mindste indrømme, at Rigsdagen bestaar haade af Landsting og Folkething, og at Grundloven indeholder en Bestemmelse om, at den lovgivende Magt beror hos baade Kongen og Rigsdagen. Naar altsaa den ene af Rigsdagens Afdelinger mangler, eller der er Mistillid til Stede, forekommer det mig ganske klart og tydeligt, at man ikke kan vente, at en Regjering skal være i Stand til at udrette det, som den i Virkeligheden burde udrette ved gjensidig Tillid fra begge Thing. Det ene Things Mistillid er jo fuldt tilstrækkelig til at hæmme og standse de Foranstaltninger, som Regjeringen selv med sin bedste Villie mente og troede at skulle have fremmet. Det Samme vilde jo naturligvis blive Tilfældet, dersom en Regjering savnede i væsentlig Grad dette Things Tillid. Jeg er da overbevist om, at selv dette ærede Medlem, til hvem jeg nærmest retter disse Bemærkninger, vil indrømme, at det vilde være noget aldeles Ukjendt og Inkonsekvent, hvis en Regjering kunde sidde og fjøre fort med Alting, støttende sig blot til det andet Things Tillid og manglende Tillid fra dette Thing. Det ærede Medlem sagde endog saa, der var vel Mange — og deriblandt jeg og mine Meningsfæller — der mente, at naar Venstret kommer til Magten, kommer den gode og gylbne Tid. Ja, jeg vil for mit Vedkommende tilstaa, at selv i saa Tilfælde nærer jeg ikke overdrevne Forventninger, men jeg mener dog, at man ikke kan kalbes nogen absolut Sangviniker for at antage, at det da kunde gaa lige saa godt eller forhaabentlig lidt bedre end nu; men skulde det mod Forventning ikke gaa bedre, ja, saa var Forsøget jo, som jeg saa tidt har nævnt, gjort, og det kunde maasse være til Beroligelse i alt Fald for Mange. Men det lader næsten til, at de Herrer paa ingen mulig Maade tør lade et saadant Forsøg gjøre, thi skulde det vise sig, at Tilstanden vilde blive en hel Del bedre, vare deres Profetier paa en Maade strandede, og det var ikke saa vart. — Naar endelig det ærede Medlem mente, at den direkte Hjælp var ikke noget saa Godt som det at staa Arbejde til Arbejderfamilierne, skal jeg dog bemærke, at jeg haaber, at han i ethvert Fald delvis vil indrømme, at den direkte Hjælp vil kunne komme adskillige ældre og svagelige Arbejdere til Gode, som meget vanskeligt, for ikke at sige aldeles ikke, ville faae

noget Udbytte af de Arbejder, som Lovforlaget projekterer. Endvidere mente han, at det endog saa kunde kalbes Tillid, der vises den nuværende Regjering, ved at den nu gennemførte saa vigtige Forretninger og Foranstaltninger ved provisoriske Love. Ja, det er jo rigtignok eiendommeligt med en saadan Tillid, at de for Diebliffet kunne gjøre det selv, men hvis det ærede Medlem og Regjeringen og for Resten det ærede Things Flertal kjendte Folketæmmingen ude i Landet — hvad jeg nu ikke tror er Tilfældet i den Grad, det burde være — saa vilde de, tror jeg, faae et maaste temmelig overraskende Indtryk af, at i Stedet for at den nuværende Regjering — som de vel sagtens antage — ved Hjælp af forskellige provisoriske Foranstaltninger, f. Ex. Politis- og Gendarmerilove, værner om og opretholder Tilliden til og Hengivenheden for Kongehuset, saa er det min fuldstændige Overbevisning, at det Modfatte er Tilfældet. Trods den største Censur baade paa mundtlige og skriftlige Udtalelser, dauner der sig Dag for Dag en Stemning i Befolkningen, hvorved en stedse dybere og dybere Foragt for og Had til den monarkiske Regjeringsform kommer frem. Det er i mine Dine en ubodelig Skade, men de Herrer faae maaste for sent Dinene op.

Formanden: Jeg beklager, at det ærede Medlem i Slutningen af sit Foredrag brugte Uttringer, som ikke ere hjemlede og heller ikke passende her, men han har uden Tvivl ikke lagt den Betydning ind i dem, som man kunde lægge derind, naar man vilde ham tillivs.

Det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Carstensen: Jeg skal fatte mig saa kort som muligt. Med Hensyn til den første Bemærkning af det ærede Medlem (Clausager), er det indlysende, at i det Diebliff, der, som han meget rigtig bemærkede, er et Landsting og et Folkething, altsaa 2 Afdelinger, kan altid den ene Afdeling gjøre Strife — det er tydeligt — og endelig kan Regjeringen ogsaa gjøre Strife, men den, der gjør Strife, er Skyld i, at Alt staa stille. Det, som fremkaldte hans Uttring, var, at jeg havde sagt, at jeg nu anden Gang bad om, at de Herrer ikke vilde sige „Rigsdagens“ eller „Repræsentationens“, men Folkethingets Mistillid; thi ellers har jeg jo Ret til at sige Rigsdagens og Repræsentationens Tillid lige saa godt som det Modfatte, idet Landstinget veier akkurat lige saa meget som Folkethinget i Følge